

BULLETIN

Filozofický bulletin
Nová Akropolis

apríl 2018

Myšlienka na mesiac:

„Vytrvalosť pri sledovaní cieľa je charakteristická pre všetkých, ktorí uskutočňujú veľké veci. Nedostatky nemôžu znechutiť, namáhavá práca nemôže unaviť, ťažkosti nemôžu zbaviť odvahy toho, v kom je vždy prítomná kvalita vytrvalosti. Ale pre človeka, ktorému vytrvalosť chýba, je každá porážka ako pri Waterloo.“

Paul Brunton

ÚVODNÍK

Milí čitatelia,

pred niekoľkými dňami som sa vrátila z valného zhromaždenia medzinárodnej organizácie Nová Akropolis, kde sa stretli dobrovoľníci z viac ako 50-tich krajín celého sveta, aby spoločne zhodnotili výsledky svojej činnosti, navzájom sa inšpirovali a zdieľali skúsenosti z množstva projektov uskutočnených za posledný rok. Toto stretnutie je pre mňa vždy veľmi príjemným a v mnohých ohľadoch fascinujúcim zážitkom, a preto by som sa s Vami rada podelila o niekoľko postrehov z týchto dní.

Po prvé je pre mňa mimoriadne zaujímavé si zakaždým uvedomiť, aké obrovské množstvo aktivít, vzdelávacích, kultúrnych či dobrovoľníckych, sú schopní uskutočniť spoločným úsilím ľudia, ktorí majú okrem toho svoje vlastné zamestnanie, rodinné povinnosti a záujmy. Je to veľmi očividný dôkaz toho, čo sa niekedy označuje ako "1+1=3", teda že schopnosť spolupráce násobí naše možnosti a spoločne môžeme uskutočniť oveľa viac, než s rovnakým úsilím každý samostatne. Prezentovali sa rozličné vzdelávacie programy, kultúrne podujatia, divadelné predstavenia, vydavateľská činnosť, športové podujatia, výlety a exkurzie, dobročinné zbierky, ekologické aktivity, programy pre detské domovy či seniorov, pomoc ľuďom postihnutým katastrofami a mnoho ďalšieho. A každá z týchto aktivít bola uskutočnená vďaka spolupráci ľudí, ktorí jej venovali svoj voľný čas a dobrú vôľu prispieť svojím kúskom k niečomu prospešnému.

Tiež chcem vyjadriť veľkú radosť z toho, že túto dobrovoľnícku činnosť sa vo svete darí uskutočňovať už 60 rokov, napriek všetkým zmenám režimov a všetkým problémom a prekážkam, ktoré je potrebné na tejto ceste prekonávať.

Podruhé sa vždy veľmi teším z toho, že sa na tomto podujatí stretávajú ľudia zo všetkých kontinentov a z úplne rozdielnych kultúr, a súčasne si všetci výborne rozumejú, odovzdávajú si skúsenosti, navzájom si pomáhajú a inšpirujú sa. A to najmä vďaka tomu, že ich oslovujú rovnaké hodnoty, ktoré sú hlboko ľudské a presahujú akékoľvek kultúrne, zemepisné, národnostné, náboženské, sociálne či iné rozdiely. Vždy je to pre mňa opätovným potvrdením toho, že medzi ľuďmi môže existovať súlad a spolupráca napriek všetkému, čo ich odlišuje.

A po tretie by som rada spomenula aj to, že nakoľko cestujem na tieto stretnutia takmer každoročne už viac ako 25 rokov, stretávam sa s niektorými ľuďmi už veľmi dlho a mám možnosť vidieť ich rásť a vnútorne dozrievať, čo je pre mňa krásnym potvrdením toho, že štúdium filozofie a jej uplatňovanie v praxi je výbornou školou, ktorá človeka naozaj posúva na ceste k hlbšiemu chápaniu seba samého aj svojho okolia.

Viem, že mnohí z vás, ktorí čítate tento bulletin, sa priamo podieľate na niektorej z činností a aktivít našej organizácie, a preto by som vám všetkým touto cestou chcela zo srdca poďakovať za všetko, čo sme spoločne uskutočnili v minulom roku, za podporu každého jedného, kto akokoľvek prispel k našej činnosti a aktivitám. Teším sa na ďalšie obdobie spolupráce s Vami a mnohé projekty, ktoré vďaka nášmu spoločnému úsiliu zrealizujeme.

Prajem vám príjemné čítanie aprílového bulletinu!

Mgr. Kamila Hermannová
riaditeľka Novej Akropolis na Slovensku

KRÁTKY PRÍBEH

Tri pyšné žaby

Kde bolo, tam bolo, sedeli štyri spokojné žaby na kmeni plávajúcom popri brehu rieky. Zrazu uchytil kmeň silný prúd vody a unášal ho po hladine. Žaby sa tešili, boli nadšené, pretože sa ešte nikdy takto neplavili.

Po chvíli prehovorila prvá žaba: *„Toto je ten najpozoruhodnejší kmeň na svete. Hýbe sa, akoby žil. Určite ešte nikto nikdy o takomto plavidle nepočul.“*

Na to sa ozvala druhá žaba: *„Kdeže. Kmeň je taký istý ako iné kmene, nehýbe sa. To rieka sa hýbe. Tečie do mora a unáša nás.“*

Napokon sa vyjadrila aj tretia: *„Nie, nie. Nehýbe sa ani kmeň, ani rieka. Pohyb prebieha iba v našej mysli. Pretože bez myšlienky niet pohybu.“*

Napokon sa vyjadrila aj tretia: *„Nie, nie. Nehýbe sa ani kmeň, ani rieka. Pohyb prebieha iba v našej mysli. Pretože bez myšlienky niet pohybu.“*

A takto to pokračovalo celé hodiny. Dohadovali sa a každá presadzovala svoju pravdu. Zrazu si uvedomili, že štvrtá žaba stále nič nepovedala. Iba ticho sedela. A tak ju vyzvali: *„Povedz, aká je podľa teba pravda“.*

A žaba odpovedala: *„Každá z vás má trochu pravdu a zároveň sa žiadna z vás úplne nemýli.“*

Rozhorčené žaby sa pustili do hádky. Všetky tri to veľmi nazlostilo, lebo ani jedna nebola ochotná pripustiť, že práve ona nemá úplnú pravdu. Nemalo to konca, až sa stalo, čo sa stať nemalo. Tri žaby sa spojili proti tej štvrtej a naplnené hnevom ju sotili do rieky. Všetko čo spoznali, razom aj stratili, a to len pre svoju pýchu, tú bezútešnú vášeň, ktorá nám nedovoľuje kochať sa v druhých, ale iba sám v sebe. Pýcha je prázdnotou, pýcha je smrťou nášho myslenia.

Inšpirované príbehom „Múdrosť a polovičná múdrosť“, z knihy Zvestovanie od Chalíla Džibrána

INŠPIRATÍVNE OSOBNOSTI

Albrecht Dürer

Maliar, grafik, rytec, rezbár a matematik, považovaný za génia nemeckej renesancie. V Nemecku sa obdobie okolo roku 1500 nazýva Dürerova epocha, čím sa jeho meno spája s obdobím rozkvetu. *„Dobry umelec je vo vnútri plný tvorivej sily, a aj keby mohol žiť naveky, mohol by neustále prinášať niečo nové.“*

Zástanca estetiky založenej na božskej harmónii

Narodil sa 24. mája 1471 v Norimbergu ako tretie dieťa zlatníkovi Albrechtovi Dürerovi staršiemu a Barbore Holperovej, dcére Dürerovho majstra. Maľovať začal už ako 13-ročný, prvým dielom bol *Autoportrét*, kreslený striebornou ceruzou. Najprv sa však začal učiť v otcovej zlatníckej dielni, kde si vypestoval precíznosť v detailoch a presnosť tvarov

tepaných do kovov, čo neskôr využil vo svojej grafickej tvorbe. Keď sa ukázalo, že má väčšie sklony k maľovaniu, otec ho poslal študovať do vychýrenej maliarskej dielne k Michaelovi Wolgemutovi. Tu sa v rokoch 1486 – 1489 naučil používať mnohé umelecké techniky, vrátane ryteckej.

V nasledujúcich rokoch cestoval po vtedajšom Nemecku a získaval praktické skúsenosti. Do Norimbergu sa vrátil v roku 1494, kde sa krátko po návrate oženil s Agnes Freyovou, ktorú mu za nevestu vybral otec. Manželstvo zostalo bezdetné. Ešte v tom istom roku sa Albrecht vydal na svoju prvú cestu do Talianska, odkiaľ sa vrátil na jar v nasledujúcom roku. Počas návratu namaľoval mnoho akvarelov s motívom krajiny. Čoskoro získal prvé zákazky na obrazy a v tomto období vytvoril aj prvé rytiny do medi a tiež začal používať monogram A.D.

Autoportrét

Dürera počas celého života priťahovali zázračné a nadprirodzené úkazy, nadšenie z nich sa prejavilo aj v sérii drevených rytín s názvom *Apokalypsa* z roku 1498, ktoré mu priniesli medzinárodnú slávu. V roku 1500 prišiel do Norimbergu Jacob de Barbari, pod jeho vplyvom sa Dürer venoval štúdiu ľudských proporcií. V tomto roku namaloval ďalší zo svojich autoportrétov, tento sa stal najslávnejším. Okrem toho založil svoju vlastnú umeleckú dielňu a začal sa ešte intenzívnejšie venovať štúdiu krásy a možnostiam ju vyjadriť. Stal sa zástancom estetiky založenej na božskej harmónii a proporcii, pričom nezabúdal na jej praktické využitie v umení.

Počas druhej cesty do Talianska v rokoch 1505 až 1507 sa vraj stretol aj s Leonardom da Vinci. Talianske umenie malo na jeho tvorbu veľký vplyv. Už ako známy umelec vstúpil v roku 1513 do služieb Maximiliána I. Habsburského a stal sa tak dvorným maliarom, čím mal zabezpečené slušné živobytie. Pre panovníka vytvoril viacero diel, spomedzi ktorých vyniká monumentálna drevorytina *Vítazného oblúka* a kresby na okrajoch modlitebnej knižky. V tej dobe vytvoril nové obrazy Madon a mal aj možnosť maľovať portréty vysoko postavených osôb, vrátane cisára. Jeho diela vynikali technickým majstrovstvom a zároveň jemnosťou.

V Európe v tom čase vládol strach a napätie z epidémií moru a pohlavných chorôb a tiež z hrozby nájazdov Turkov a Otomanov. Navyše v Nemecku začínali náboženské nepokoje a do popredia vystúpil Martin Luther. Dürer sa stal stúpencom jeho reformátorského učenia, preto ho mrzel neúspech

reformácie, napriek tomu s následným barbarstvom sedliakov, rabujúcich a zapalujúcich kostoly, vôbec nesúhlasil. Nenávidel násilie, bol humanistom. Napriek ťažkým časom naďalej cestoval po okolitých krajoch, v roku 1519 po Švajčiarsku, nasledujúci rok počas cesty do Antverp aj po nemeckých mestách. V Holandsku potom zostal niekoľko mesiacov, stretol sa tam s mnohými holandskými umelcami, tiež s filozofom Erazmom Rotterdamským. Prirodzene, neustále sa venoval umeleckej tvorbe, v Holandsku vytvoril svoj najslávnejší obraz *Svätý Hieronym*. Po nástupe nového panovníka Karla V. bol opäť v kráľovských službách.

Zomrel 6. apríla 1528 v Norimbergu, kde bol aj pochovaný. Na jeho náhrobku bol nápis v švabachu: *Tu leží všetko, čo bolo v Albrechtovi Dürerovi smrteľné.*

Tvorba renesančného Apella

„Pravé umenie je pevne zakotvené v prírode. Kto ju dokáže nakresliť, ten ju ovláda.“

Jeho dielo tvorí viac než 1100 kresieb, 34 akvarelov, 108 medených rytín a leptov, okolo 246 drevených rytín a 188 malieb. Vo svojich dielach dokázal dokonalo spojiť stredovekú záľubu v tajomne s renesančnou túžbou po umeleckých pravidlách. Už počas života bol uznávaný ako významný umelec a mnohí v ňom videli znovuobjaviteľa kresby a maľby v duchu antiky, prirovnávali ho k Apellovi, vychýrenému antickému maliarovi.

Bol prvým nemeckým umelcom, ktorý písal o svojom živote. Ako prvý používal autoportrét ako samostatný žáner, v akvareli a tlači dosiahol umeleckú a technologickú dokonalosť, ako prvý v Nemecku kreslil akty podľa živých modelov a ako prvý podporil svoje praktické dielo umelecko-teoretickými traktátmi.

Žiaden renesančný umelec by nemohol dosiahnuť vrchol svojho umenia bez znalosti teórie, tou bol Dürer posadnutý, podobne ako Leonardo da Vinci. Usiloval sa o ideálne proporcie, proporciu považoval za univerzálny kľúč k forme, lebo aj ten najobyčajnejší predmet má podobu, tvar a veľkosť. Svoje poznatky o perspektíve, tieňovaní či proporciách odovzdal vo svojich knihách: *Návod na meranie kompasom a pravítkom*, *O opevnení a štyri knihy O proporciách*, dielo, ktoré predbehlo svoju dobu.

Vo svojej akvarelovej tvorbe spájal vodovú farbu a kvaš (farby zmiešané s krycou bielobou a živcovou lepivou látkou), čím dosiahol nezvyčajnú spontánnosť. Akvarel používal nesmierne slobodne

a zároveň veľmi precízne, námety takmer plávali na papieri, bez ohľadu na konvencie vtedajšej doby, ktoré prikazovali zaplniť plochu do posledného miesta.

Inšpirovala ho tiež príroda. Jej svet skúmal s veľkou precíznosťou, až encyklopedicky. Potvrdzujú to jeho kresby a akvarely zvierat a rastlín, plné nezvyčajných detailov, s delikátnymi farbami a životnosťou.

Namaľoval množstvo portrétov. Typickým pre ne bol nevšedný pocit ľudskosti a jemnosti, venoval pozornosť detailom, pohľadu do duše človeka. Usiloval sa zachytiť nielen podobu, ale prostredníctvom výrazu tváre aj osobnosť modelu. Zaujímavým je v tejto súvislosti jeden z posledných autoportrétov alebo z roku 1526 namaľovaný obraz norimberského patricija, na ktorom sa pokúsil namaľovať charakterový typ v súlade s dobovou teóriou štyroch telesných štiav. Podobne to bolo aj v prípade tvorby *Štyroch apoštolov*, každého zo svätcov Dürer prostredníctvom štyroch základných temperamentov ľudskej duše premenil na individuality. Zaujímavými boli aj autoportréty, z ktorých najslávnejším je už spomínaný *Autoportrét* z roku 1500. Maľoval ho zrejme s pomocou zrkadla, čo však v tej dobe nebolo vôbec jednoduché, lebo zrkadlá boli len vypuklé a skresľovali. Preniesť obraz zo zrkadla na plochú rovinu a zachovať pri tom prirodzenosť ľudskej podoby vyžadovalo veľkú technologickú zručnosť, avšak umelec potvrdil, že takúto schopnosť má. Výnimočnými sú aj jeho medené rytiny, tzv. *majstrovskými* sa nazýva trilógia *Rytier, Smrť a Diabol* spolu so *Svätým Hieronymom v cele* a *Melanchóliou I*. Ich rytecká presnosť nebola nikdy prekonaná a ich presný význam stále nie je jasný.

Osobnosť umelca

Nebol len šikovným maliarom a kresličom. Záujem a pozornosť pútal aj svojim príjemným zjavom, osobnou charizmou a vtipom. Jeho osobnosť bola

Svätý Hieronymym

ovplyvnená neoplatónskymi a humanistickými myšlienkami. Mal silné náboženské cítenie a zároveň myseľ otvorenú novým myšlienkam. Nadšene skúmal každý jav, každú známku života. Chcel rozumieť ľuďom a veciam, aby ich mohol čo najlepšie zachytiť vo svojich dielach, nielen ich povrch, ale aj to, čo sa skrýva pod ním. Ako umelec hľadal harmóniu a krásu v umení. Ako humanista obe videl aj v ľuďoch. A ako filozof ich rozvíjal aj v sebe samom.

Viktória Búďová

Použitá literatúra:

WOLF Norbert. 2007. *ALBRECHT DÜRER. Génius německé renesance*. Bratislava : Slovart, s. r. o. 1. vydanie. 96 s. ISBN 978-80-7209-889-7

NA ZAMYSLENIE

Egoizmus

Väčšina ľudí by na otázku, či si o sebe myslia, že sú egoistickí alebo egocentrickí odpovedala: „niééééé!“ Rozmýšľala som, prečo je to tak, a zistila som, že dôvod spočíva v tom, že za egoistické považujeme veci, ktoré v skutočnosti majú pre rozvoj našej osobnosti menší význam než tie, ktoré nevidíme vôbec: buď z nevedomosti alebo preto, že ich vidieť nechceme.

Egoizmus obvykle vidíme a chápeme iba na fyzickej úrovni: nedám, nemám, nechcem, nemôžem, nestačím, nepáči sa mi... Ako všetko ostatné na tejto úrovni, aj toto je pominuteľné a pokiaľ človek nie je

zlomyseľný, určite rýchlo zabudne, že mu niekto nechcel niečo dať, požičať, povedať. Tento egoizmus je poháňaný, ako všetko na fyzickej úrovni, našim psychickým životom a egoizmom na úrovni emočnej a rozumovej.

Ak je niekto lakomý na city voči ostatným, bude rovnaký, aj keď ide o čokoľvek na úrovni fyzickej. Málokedy nám napadne, že starať sa o svoje vlastné „emočné pohodlie“ a nevnímať si potreby ostatných je možno viac egoistické než im uprieť niečo na úrovni materiálnej. Tento egoizmus často vzniká zo strachu, aby naše vlastné city neboli zradené alebo aby sme, v úmysle byť veľkorysí k ostatným, nezostali ako zranené zviera „ležať pri ceste“, opustení a sami.

Všetci potrebujeme „pekné“ slovo, ktoré nám ako panacea upokojí rany, ktoré sme utržili v bitkách. Ale tak isto ich potrebujú od nás počuť aj ostatní. To, čo si nemôžeme dovoliť, je, aby sa priateľstvo začalo podobať vzťahu dvoch ľudí po mnohých rokoch spoločného života: na začiatku svojho vzťahu plného lásky si každodenne navzájom až prehnane opakujú, ako sa majú radi, kupujú si darčeky, pozývajú jeden druhého na večeru, a po desiatich rokoch manželstva upadnú do inej krajnosti a takmer sa ani nepozdravia, keď sa stretnú. Ich vzťah sa im zdá taký samozrejмый, že už stratili cit všímaj si, že ten druhý občas potrebuje stisk ruky, pekné slovo alebo pohladenie v okamihu, keď je „na dne“.

Takýto egoizmus sa môže stať ešte niečím horším: nebezpečným návykom, proti ktorému je ťažké bojovať, pokiaľ sa s tým nezačne hneď na začiatku. Môže vyvolať aj ďalší egoizmus, kedy sa človek stáva malým timokratom, vidí iba seba a smeruje k okamihu, kedy je schopný „kráčať cez mŕtvoly“ iba preto, aby presadil sám seba alebo svoje názory, ktoré je dnes tak moderné mať, pretože sa riadi pravidlom: hoci sú zlé, hlavne že sú moje.

Iba vtedy, keď budeme dávať viac než dostávať, môžeme pocítiť skutočný entuziazmus: keď sa dávanie a staroslivosť o potreby ostatných stanú našim prirodzeným spôsobom života a my budeme vedieť, že sme zvíťazili nad všetkými nástrahami sebeckosti, a že sme riadení niečím vyšším a cítime potrebu podať ruku ostatným.

Všetci máme svoje potreby bez ohľadu na to, že sa líšia tak kvalitou, ako aj kvantitou. Všetci občas potrebujeme kúsok lásky a pochopenia, malú pozornosť, ktorá nám uľahčí život. Keď všetci začneme myslieť na ostatných, tak už nikomu z nás nebude nič chýbať, pretože každému sa vždy dostane niečej pozornosti. A zbavení egoizmu a egocentrizmu sa budeme môcť lepšie venovať svojmu životnému poslaniu...

Slavica Kroča
 Ukážka z knihy „Filozofie pro duši“

SVET SYMBOLOV

Smaragd

Smaragd je kameň vo farbe zeleného svetla, ktoré ho súčasne obdarúvava ezoterickým významom a regeneračnou silou.

V Strednej Amerike bol tento kameň spájaný s dažďom a krvou a všetkými symbolmi lunárneho cyklu. Bol tiež považovaný za symbol plodnosti. Aztékovia napríklad spájali smaragd s vtákom quetzalom, ktorý je symbolom jarnej renovácie. Kameň bol takto spätý s Východom a so všetkým, čo súviselo s uctievaním Quetzalcoatla.

Blahodarný účinok smaragdu bol rozpoznávaný aj v Európe, kde mu bola pripisovaná schopnosť uľahčovať pôrod.

Alchymisti považovali smaragd, pre jeho schopnosť prenikať temnotou, za Hermov kameň. Od tohoto kameňa bolo odvodené aj meno Smaragdovej dosky prisudzovanej Apollóniovi z Tyany, ktorá obsahovala tajomstvo kreácie Bytia a Náuku o príčinách všetkých vecí. V hermetickej tradícii sa ďalej tvrdí, že smaragd spadol Luciferovi z čela pri jeho páde do hmoty.

V stredovekých legendách sa hovorí, že smaragd položený na jazyku umožňuje vyvolať zlých duchov a komunikovať s nimi. Okrem toho bol tiež považovaný za kameň umožňujúci liečiť niektoré choroby, predovšetkým tie, ktoré súviseli so zrakom.

Smaragd bol všeobecne považovaný za najsilnejší talizman, pretože išlo o mystický kameň, z čoho vyplývalo nebezpečenstvo pre tých, ktorí ignorujú jeho silu. Je zrodený v pekle, a preto sa môže obrátiť proti silám, ktoré ho obývajú, keďže pozná ich tajomstvo.

V apokalypse Sv. Jna sa boh zjavuje obklopený dúhou, ktorá bola „na pohľad podobná smaragdu“.

Grál je vyrezaný z ohromného smaragdu.

Ako kameň okultného poznania sa smaragd podieľa, rovnako ako všetky symbolické predmety, na priaznivých i nepriaznivých, či na blahodarných aj škodlivých aspektoch.

Kresťanská tradícia popisovala rozdiel medzi vlastnosťami spojenými s Nebom a s Podsvetím, s Dobrom a Zlom a zařirovávajúca modrá je tu protikladom k smaragdovej zelenej.

Smaragd je tiež klenotom pápeža. Do obdobia kresťanského stredoveku pretrvali isté prvky egyptskej a etruskej viery (napr. že kameň umiestnený na jazyku umožňuje človeku komunikovať so zlými duchmi). Takto bol smaragd klenotom jasnozrivosti.

V starovekom Ríme bol spájaný s Venušou a v Indii sa verilo, že prináša nesmrteľnosť.

Smaragd je vyjadrením cyklickej obnovy, a preto vyjadruje pozitívnu silu Zeme, manifestovaného života a evolúcie.

MÚDROŠŤ PRÍRODY

Niekoľko slov o ekológii

22. apríl je už od roku 1990 vyhlásený za Svetový deň Zeme (v USA už od roku 1970) a v tento deň si na celom svete pripomínáme, aká je naša Matka - Zem zraniteľná a jedinečná. V tento deň (a nie len tento) je priestor na to, aby sme si uvedomili problémy ľudských zásahov do prírody, problémy znečistenia, a vyvinuli úsilie Zem pochopiť a ochraňovať.

Slovo ekológia vychádza z gréčtiny – OIKOS, LOGOS = náuka o dome – ide o to spoznať dom, v ktorom všetci spoločne žijeme pod jednou strechou a vytvárať také vzťahy, aby v dome panovalo harmonické spolunažívanie.

Človek je súčasťou prírody – nie však jej vládcom a práve mnohé ekologické problémy, ktorým dnes musíme čeliť sú výsledkom nášho nesprávneho poňatia vzťahu človek–príroda, v ktorom sa už viac ako jedno storočie staviame do pozície pánov prírody a máme tendenciu robiť z nej našu služobníčku bez toho, aby bol tento vzťah obojstranný, aby viedol k harmonickému spolunažívaniu.

Príroda nie je jedna vec a človek druhá – všetci sme obyvateľmi jedného domu a všetci spoločne tento dom tvoríme. Celé Univerzum je príroda, so všetkým, čo do neho patrí, viditeľným aj neviditeľným.

Cieľom je, snažiť sa Prírodu a život v nej spoznávať, spoznávať všetky jej zákony, aby sme sa vedeli do nich harmonicky začleniť a pochopiť nielen to, prečo je tu všetko vzhľadom na nás, ale aj prečo sme tu my vzhľadom na celé životné prostredie.

Keď človek rozšíri vnímanie života nad rámec svojej osoby, prípadne nad rámec rodiny a svojich blízkych, má prirodzene tendenciu sa o tento život zaujímať, starať, chrániť ho, udržiavať ho čistý a krásny. Vtedy si človek vytvára hlboký cit a puto k Matke – Zemi.

Takto sa môže náš úžitkový prístup, v ktorom od malička vyrastáme, postupne meniť na vyvážený vzťah, v ktorom je pre nás dôležitejšie dávať, ako brať a vyžadovať. A prístup „brať a vyžadovať“ sa skôr mení na prístup „s vďakou a úctou prijímať“.

Nejde teda o pseudoekológiu založenú na egoizme v zmysle „budem sa starať o životné prostredie, aby sa mi žilo lepšie“. Neegoistická ekológia spočíva vo vnímaní životného prostredia ako priestoru, v ktorom žijú všetky živé bytosti spoločne, a v ktorom môžeme vďaka našej dobrej vôli a našim schopnostiam prispievať k celkovej harmónii, čistote a kráse, ktoré sa následne stávajú zdrojom blahodarného prostredia pre všetkých „obyvateľov domu“.

Každý si hľadá svoje formy, ako byť „eko“, vzhľadom na svoje možnosti, vzhľadom na svoje pochopenie. Niektorí si nekupujú minerálku v pet fľašiach, niektorí triedia odpad, niektorí upratujú prírodu, niektorí nepodporujú mašinériu ničenia zvierat formou vegetariánstva... foriem je mnoho a nezáleží na tom, ktorú z nich si zvolíme. Záleží skôr na tom, že nám vzťah človek–príroda nie je ľahostajný, že nad tým premýšľame a že sa snažíme prispieť k tomu, aby bol lepší, správnejší, ľudskejší, prirodzenejší.

Čo teda znamená navrátiť sa k prírode? Odstahovať sa do lesa? Áno, aj to je jedna z možností, ale nie je univerzálna. Naša odtrhnutosť od prírody nespočíva v tom, že žijeme v mestách. V starodávnych civilizáciách (Egypt, Čína, Inkovia a Mezoamerika, India, Starý Rím, Grécko) tiež ľudia žili v mestách, ale napriek tomu nemáme pocit, pri skúmaní týchto kultúr, že by prírodu drancovali, že by vytvárali nerovnováhu.

Navrátiť sa k prírode, žiť s prírodou, znamená žiť prirodzene, podľa zákonov prírody, ktoré potrebujeme preskúmať, aby sme dokázali žiť v súlade s nimi. Potrebujeme sa nanovo naučiť reč prírody, rozumieť jej.

Je veľa tajomstiev prírody, ktoré sú dnes pred nami zatvorené. Nie preto, že by ich pred nami uzavrela samotná príroda, ale preto, že mi sme stratili kontakt s ňou. Kľúč je teda v našich rukách.

Približovať sa k prírode je práca na celý život a znamená to tiež približovať sa k sebe samému, k svojej vlastnej vyššej prirodzenosti, ktorá je s prírodou priamo prepojená.

Poznanie prírody prináša človeku vyslobodenie z pút vlastnej nevedomosti a ohraničenosti a v konečnom dôsledku aj osamelosti.

Mária Mihálová

AKTUALITY NOVEJ AKROPOLIS NA SLOVENSKU

Stalo sa...

Návšteva múzea a priestorov Novej Akropolis s deťmi z detského domova

V sobotu, 24.3.2018, sa vrámci dobrovoľníckej činnosti Novej Akropolis uskutočnilo ďalšie podujatie pre deti z detského domova vo Valalikoch pri Košiciach, tentokrát v obrátenom scenári - nie my sme išli za deťmi, ale deti pricestovali za nami, keďže viackrát vyslovili želanie prísť pozrieť k nám.

Najprv sme spolu navštívili Slovenské technické múzeum v Košiciach, kde sme si spolu prezreli expozície venované baníctvu a hutníctvu. Viaceré exponáty im tu celkom pekne ilustrovali a doplnili školské učivo, a určite to bolo celkom zaujímavé aj pre nás, dospelých.

Očividne ešte zaujímavejšie boli interaktívne exponáty v tunajšom Vedecko-technickom centre - rôzne kyvadlá, hlavolamy, optické ilúzie, termovízia atď... priniesli deťom mnoho zábavy ale i poučenia.

Po múzeu sme deťom ukázali priestory fliálky, kde si popri občerstvení deti mohli konečne uspokojiť svoju zvedavosť, že "čo je to za školu?"

A ani sme sa nenazdali a bol večer - ale lúčili sme s tým, že si takýto obojstranne príjemný a poučný výlet určite znovu zopakujeme...

Pozývame Vás

- 18.4.2018 Filozofia pre život – prezentácia kurzu pre rozvoj osobnosti, Košice
- 20.4.2018 Kreatívny kurz Obraz z paverpolu, Bratislava
- 21.4.2018 C. G. Jung - psychológia s dušou, Košice (seminár)
- 21.4.2018 Sny – reč duše, Bratislava (seminár)
- 25.4.2018 Filozofia pre život – prezentácia kurzu pre rozvoj osobnosti, Košice
- 12.5.2018 Mužské a ženské archetypy podľa C. G. Junga, Bratislava (seminár)